

det i den nye foreslaaede § 1, der angaaer et Slags Organisation af Dyrslægerne, er sagt: „Alle examinerede Dyrslæger skulle, forsaavidt de ville besatte sig med Behandlingen af smitsomme Sygdomme osv.“ iskedetfor at sige: „De Dyrslæger, som ville praktisere“, da er denne Forandring foreslaaet fra Udvalgets Side med velberaad Hu — hvoraf to naturligtvis ikke følger, at Udvalget har Ret. Udvalgets Tankegang var den, at man for det Første ikke ønskede at indføre den Bestemmelse, at Vedkommende skulde være underkastede Politiets Ordre, en ligefrem Lovens Tvang, men at man hellere vilde bringe det ind under et Slags Contractsforhold. Jeg troer ikke, at man med fuldkommen Sikkerhed kan sige, at Dyrslægen er forpligtet i den heromhandlede Henseende, ialfald, dersom jeg som Amtmand havde paalagt en Dyrslæge at begive sig et eller andet Sted hen og der at foretage sig dette eller hiint, og han reentud nægtebe det, saa vilde jeg ikke vide Andet der ved at gøre end at gøre Indberetning til Indenrigsministeriet; jeg troer ikke, at jeg var berettiget til eo ipso at udøve nogen Slags Tvang over ham. Dyrslægerens Retssforhold forandres ikke ved denne Lov; kun deres Billedlighedsforhold forandres, forsaavidt de herefter faae et passende Vederlag for deres Arbejde, men deres juridiske Forhold forandres ikke væsentligt derved. Derimod troer jeg, at det var meget hensigtsmæssigt at sige: Alle de nuværende Dyrslæger spørge vi, om de ville benytte deres Eneret til at besatte sig med smitsomme Sygdommes Behandling, og om de da ville underkaste sig de Betingelser, hvorunder dette er stillet ved Loven, imod paa den anden Side ogsaa at nyde godt af de Fordele, som Loven giver dem, saa at det altsaa bliver en frivillig Sag fra hver enkelt Dyrslæges Side, — hvorved jeg tillige troer, at man vilde erholde et Slags Mandtal over de veterinaire Kræfter i Landet, der staae til Autoriteternes Disposition — ligesom det Omvendte var en Selvsølge, at den, der vilde ophøre at praktisere, maatte frastge sig det og aflevere sin Protokol. Men dertil kommer, at den simple Dyrslægespraxis er fuldkommen fri. At det blotte Factum, at En er kommen for Skade at underkaste sig Examen, ikke kan bringe ham ind under Sta-

tens Magt, det er ligefrem, men jeg skønner heller ikke, at den Dyrslæge, der siger: Jo, vistnok praktiserer jeg og vil vedblive at praktisere, men jeg vil ikke benytte den Eneret, min Examen har givet mig, til at behandle smitsomme Sygdomme — at han da kan tvinges; men saa maa man sige til ham det Samme, som ellers med Hensyn til en fuldkommen Dilettant: Ja, saa praktiserer Du kun, Du har da ikke Ret til at besatte Dig med smitsomme Sygdomme, men paa den anden Side have vi saa heller ikke Hals og Haand over Dig. Det er altsaa en correct Tanke, der ligger til Grund for Udvalgets Forslag, og der opoffres Intet ved at fastholde dem. — Det andet Spørgsmaal forekommer mig mere tvivlsomt, nemlig om Sognefogden, naar han tilfaldes, blot skal foreløbig sanctionere Dyrslægens Anordninger, eller om han skal høre Dyrslægens Erklæring og hvad Cieren siger dertil, og saa selvstændigt tage en Beslutning. Jeg anseer det, som sagt, for tvivlsomt, hvad der er det Rette. Udvalget har ikke foreslaaet nogen bestemt Skat. Jeg maa nemlig gøre opmærksom paa, at i alle Tilfælde, hvor Cieren frivillig underkaster sig Dyrslægens Anordning, skal Protokollen forelægges ham og han underskrive Protokollen. Derved opnaaes to Ting, deels, at der er fuldt juridisk Bevis for, hvad Indholdet er af det givne Paalæg, saa at det med Nødtagighed kan konstateres, hvorvidt dette Paalæg er opfyldt eller overtraadt, deels ogsaa, at selve den forpligtende Grund ligger i Underskriften; og i saa Henseende ere Ordene vistnok correcte, saa at de give en bestemt Forklaring af, hvad Betydningen er af en saadan Underskrift, nemlig at Cieren frivillig underkaster sig det givne Paalæg. Det er derfor ganske vist ingenlunde ligegyldigt, naar det siges, at, naar Vedkommende ikke selv vil underkaste sig, skal Sognefogden paalægge ham det, skøndt dette rigtignok kun bliver aldeles foreløbigt. Jeg har vel nogen Tvivl, om det er rigtigt at gjøre Sognefogden uden videre til Dommer, og jeg troer at have godtgjort, at der er god Føie til og gives gode Grunde for at forbeholde, at der ikke gives Sognefogden større Myndighed end til foreløbig at stadfæste. Jeg troer nemlig, at i